

Relache duminical

Adina Speranta

Am citit cu-aşa uimire
cât nu-ncape-ntr-o privire,
din guriţă mi-a ieşit
"wow"-ul clar şi desluşit:
aşa poezie dragă
nici în viaţa mea întreagă
n-oi putea să incropesc
pentru versul românesc.
Nu mai râdeţi în surdină,
luaţi mai bine o măslină
şi după ce-o mestecaţi
sâmburelul aruncaţi
drept în lutul din grădină,
iar când ziua va veni,
(într-o nu ştiu care zi),
o să crească verde crud
ramul poeziei nud,
toţi bobocii vor plesni
tropi voioşi în poezii,
frunze, soare, lacrimi multe,
tropăieli pe loc rotunde,
punem mâna pe o freză
să-ncropim o afereză,
consultăm dicţionarul
şi-nvăţăm până la anul
cum se pune un accent
într-un ritm convalescent,
mai vedem şi un căluţ,
mic, dar verde şi drăgut,
cum din lenjerii sărace
scoate sârme să se-mbrace,
punem mâna pe o joardă,
adunăm pe loc o hoardă
contra celui cu tupeu
ce contestă un troheu,
n-avem oase în sistem
câte-am pus într-un poem,
cu falanga răsucită
ne dăm mari într-o clipită
că le ştim demult pe toate
şi mai publicăm o carte,
scriem chiar de teorii,
morţii-s morţi, dar mişcă vii,

cu apusul în spinare
plângem lacrimi amare,
doar truismele ne mișcă
unde dai și unde pișcă,
un rondel, pantum, sonet,
nu-s de-ajuns să fii poet.

Am încălecat pe-o șa,
hai la deal, mârtoaga mea!

adina v.

14.04.2019

(doar o joacă nevinovată)